

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **S. T. H.**, narozený dne X.
t.č. v X.

zastoupený advokátem Mgr. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022 č.j. CPR-21764-3/ČJ-2022-930310-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 19. 7. 2022 č.j. CPR-21764-3/ČJ-2022-930310-V233 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (**dále jen „žalovaný“**), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 2. 6. 2022 č.j. KRPA-183612-17/ČJ-2022-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, **Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort** (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí nepřiměřeně tvrdě dopadá na soukromý život žalobce, vzhledem ke všem skutkovým okolnostem (důvod příchodu na území, doba trvání nelegálního pobytu, trestní a přestupková bezúhonnost) není dodržena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou soukromého života, a to zvláště v situaci, kdy žalobce sám hodlá opustit Českou republiku.
3. Trval na tom, že jeho motivace k opuštění Ukrajiny vyplývala z politické situace v tomto státě a na jeho východních hranicích na počátku tohoto roku, nejednalo se o důvody ekonomické. Není namístě odkazovat na to, že se žalobce o této motivaci k opuštění Ukrajiny při svém výsledku nezmínil, k tomu viz bod 3 odvolání. Tvrdil, že jeho hlavním motivem k opuštění Ukrajiny byla nemožnost pokračovat zde v „normálním životě“ a s tím spojená obava o život, zdraví a strach z bezdůvodného uvěznění.
4. Ohledně pandemie Covid 19 žalobce stěží mohl předpokládat, že bude trvat tak dlouhou dobu, obstarání místa v repatričním letu bylo téměř nemožné, po obnovení komerčního spojení pak byly ceny letenek neúměrně vysoké, do doby vystavení nového cestovního dokladu žalobce ani nemohl vycestovat. Možnost získání nového cestovního dokladu a opuštění území ČR ztěžovala okolnost, že žalobce nemluví českým jazykem, a tedy ke komunikaci s úřady musel využívat tlumočníků a platit jim za jejich služby.
5. Měl za to, že v tomto konkrétním případě žalobce nepředstavuje v České republice žádné nebezpečí pro její bezpečnost, veřejné zdraví či veřejný pořádek. Podle doložené přílohy k odvolání v současné době existuje osoba, která je připravena za žalobce složit finanční záruku, která může být použita na zakoupení jeho letenky do Vietnamu, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

může žalobce legálně požádat o pobytové oprávnění – v případě uložení zákazu vstupu na území EU by toto bylo vyloučeno. Trval na tom, že z výše uvedených důvodů je namísto uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Pokud by se s tím soud neztotožnil, namítal žalobce, že doba správního vyhoštění dvou let je vzhledem ke všem okolnostem nepřiměřeně dlouhá.

6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, která se vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedl žalobce. Měl za to, že závěry správních orgánů ohledně ekonomické motivace žalobce pro neoprávněný pobyt v ČR potvrzuje rovněž skutečnost, že Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky rozhodlo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 9. 6. 2022 v řízení vedeném pod č.j. OAM-100/LE-BA02-2022 tak, že tuto žádost zamítlo dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou s tím, že žadatel uvedl pouze ekonomické důvody. Odkázal na spisový materiál, a to případně rovněž ohledně řízení ve věci mezinárodní ochrany vedeného u Ministerstva vnitra. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 6. 2022 byl při pobytové kontrole prováděné hlídkou Policie ČR zajištěn žalobce, který nepředložil žádný doklad totožnosti a byl později Policií ČR ztotožněn, bylo konstatováno podezření, že žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně, lustrací v příslušných evidencích nebylo oprávnění k pobytu zjištěno.
9. Žalobce podal dne 2. 6. 2022 do protokolu vysvětlení, kde uvedl, že nemá cestovní doklad, ztratil jej v roce 2021 na Ukrajině, do ČR přicestoval dne 1. 2. 2022 z Ukrajiny v nákladovém prostoru kamionu, chtěl se dostat do EU, konkrétně do X., chtěl zde vydělat nějaké peníze, od 1. 2. 2022 do 1. 6. 2022 byl v ČR nepřetržitě, přicestoval do ČR neoprávněně za účelem práce, kdyby nebyl kontrolován, dále by svůj neoprávněný pobyt prodlužoval, nechce se vrátit do Vietnamu, na Ukrajinu přicestoval letecky v dubnu 2021 s cestovním pasem, kde měl vylepené ukrajinské turistické vízum platné do začátku května 2021, na Ukrajině nepracoval, do Vietnamu nevycestoval, protože neměl cestovní doklad ani povolení k pobytu. Je si vědom svého neoprávněného pobytu v ČR, neučinil žádné kroky k jeho legalizaci, bydlí v X. u kamaráda, kde také brigádně pracuje, jinak je v ČR bezdomovec, nemá zde žádný majetek, je ženatý a má dvě děti, manželka a děti a rovněž rodiče žalobce žijí ve Vietnamu, žalobce vycestoval od rodiny, aby vydělal lepší peníze. Jinak v ČR nemá žádné příbuzné, ani jiné vazby. Ve Vietnamu se může vrátit k rodině, není žádná překážka, ani důvod, proč by nemohl z ČR vycestovat, nic ho tu nedrží, pouze ekonomické důvody, ve Vietnamu mu nic nehrozí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

10. Dne 2. 6. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
11. Žalobce dne 2. 6. 2022 podal vyjádření, ve kterém plně odkázal na protokol o podání vysvětlení z 2. 6. 2022, kde již vše uvedl, dále se nechtěl k věci vyjadřovat.
12. Dne 2. 6. 2022 bylo vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, ev. č. ZS54161, kde bylo shledáno, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, nebyly shledány důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly vycestování.
13. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 6. 2022, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce od 1. 2. 2022 do 1. 6. 2022 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, na území ČR vstoupil již v době, kdy byl jeho pobyt na území členských států EU neoprávněný, žalobce překročil vnější schengenskou hranici neznámo kde. Vyšel ze závazného stanoviska k vycestování. Zabýval se možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti přihlédl k tomu, že celá rodina žalobce, včetně manželky a dvou dětí, žije ve Vietnamu, na území ČR žalobce nemá žádné vazby, a to ani osobní, ani majetkové, jeho zdravotní stav je dobrý, v zemi původu mu nic nehrozí, přicestoval pouze proto, aby v ČR pracoval a vydělával peníze, zvažil též veřejný zájem na vyhoštění žalobce odpovídající závažnosti jeho neoprávněného jednání, a na základě toho shledal, že se o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce nejedná. Správní orgán se zabýval též kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nepřiměřenost však neshledal. Dobu dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil s ohledem na délku a závažnost jednání žalobce, který na území ČR vstoupil již v době svého neoprávněného pobytu na území smluvních států EU, kdy neoprávněně překročil vnější schengenskou hranici neznámo kde, a to ve skrytu v nákladním prostoru v nákladním automobilu, ačkoliv si byl vědom, že může na území ČR pobývat pouze s platným oprávněním k pobytu. Dále poukázal na sdělení žalobce, dle kterého tento neměl v úmyslu vycestovat, přičemž neoprávněný pobyt žalobce v ČR byl zjištěn vlastní činností Policie ČR. Přístup žalobce interpretoval jako naprostou neúctu k zákonům ČR, kdy se lze důvodně domnívat, že by jinak žalobce svůj neoprávněný pobyt dále prodlužoval a nevycestoval by.
14. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2022 č.j. KRPA-183612-19/ČJ-2022-000022-ZSV byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na 90 dnů.
15. Žalobce podal dne 9. 6. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 6. 2022 č.j. OAM-100/LE-BA05-VL15-PS-2022 byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do 27. 9. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

16. Žalobce podal dne 15. 6. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupkyně blanketní odvolání, které na výzvu doplnil. Namítal, že nebyla zjišťována příčina a motivace žalobce k opuštění Ukrajiny a oblast, kde tam pobýval, což je podstatné z hlediska hrozeb, které se zde objevily z důvodu válečného konfliktu. Poukazoval na to, že z Ukrajiny odešel z důvodu obavy z vypuknutí války, nemohl však odcestovat do Vietnamu z důvodu ztráty cestovního dokladu a nelegálního pobytu na území Ukrajiny, a též z důvodů souvisejících s pandemií Covid, žalobce má být považován za válečného uprchlíka. Tvrdil, že Ukrajinu opustil z obavy z dalšího vývoje, musel odejít do bezpečné země, popřel, že by do ČR přicestoval za prací, měl zde přátele, kteří jsou nyní ochotni ho dočasně podporovat do jeho odjezdu, např. pan X. je ochoten poskytnout žalobci ubytování v jím vlastněné nemovitosti na adrese X. Dále uvedl, že chtěl v ČR pracovat legálně a s platným povolením k pobytu, na to se však vyslyšající neptal, otázky byly kapciózní či odpovědi zkreslené vlivem nepřesného překladu. Namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl zjištěn skutečný stav věci, žalobce je bezkonfliktní osobou, která kromě svého nelegálního pobytu nijak nenarušuje veřejný pořádek v ČR. Navrhoval uložení opatření dle § 50a zákona o pobytu cizinců, aby mohl vycestovat do domovského státu a získat zde oprávnění k pobytu na území ČR. Přiložil prohlášení pana X. ze dne 28. 6. 2022, dle kterého jmenovaný v případě propuštění žalobce ze zajištění žalobce ubytuje ve svém domě na adrese X. až do případného vycestování žalobce z ČR a je ochoten a připraven složit za žalobce záruku ve výši stanovené policejním orgánem.
17. Dle evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu L012122 byla žádost žalobce ze dne 9. 6. 2022 rozhodnutím č.j. OAM-100/LE-BA02-2022 zamítnuta dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jako zjevně nedůvodná.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím vydaným dne 19. 7. 2022 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shledal, že žalobcův nelegální pobyt bez cestovního dokladu v období od 1. 2. 2022 do 1. 6. 2022 byl náležitě zjištěn, vyjádřil se k odvolacím námitkám žalobce. Pokud jde o motivaci žalobce k opuštění Ukrajiny, odkázal na vysvětlení podané žalobcem dne 2. 6. 2022, kde žádné obavy z vypuknutí války na Ukrajině nezmínil, uvedl, že přicestoval za prací, jeho nynější tvrzení ohledně obav z války považoval za účelové, když ve své předchozí výpovědi žalobce uváděl čistě ekonomické důvody, přičemž dle svého tvrzení výdělečnou činnost následně prováděl bez příslušného oprávnění. Poukázal na to, že žalobce vypovídal až po svém náležitém poučení a za přítomnosti tlumočníka, přičemž prohlásil, že překladu rozumí a následně to stvrdil podpisem. Měl za prokázané, že důvody odchodu žalobce z Ukrajiny byly ekonomické, válečný konflikt jím zmíněný až v odvolání započal až dne 24. 2. 2022, vypořádal se též s námitkou týkající se pandemie Covid 19 (uvedl, že v době kolem 1. 2. 2022 již byla obnovena letecká doprava do Vietnamu formou charterových letů cestovních kanceláří, žalobce tudíž nebyl odkázán jen na repatriační lety, na omezení letecké dopravy se navíc mohl připravit, neboť na Ukrajinu již přicestoval v době celosvětové pandemie). Nesouhlasil s tím, že by žalobce chtěl v ČR pracovat a pobývat legálně, když předchozí výpověď a jednání žalobce to jasně vyvracejí, otázky kladené správním orgánem I. stupně považoval za standardní, nikoli za kapciózní či sugestivní, překlad byl zajištěn soudní tlumočnicí z vietnamského jazyka, žalobce i tlumočnice

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

následně podepsali protokol, čímž potvrdili jeho správnost. Přezkoumal též přiměřenost přijatého opatření z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, důvody pro vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců neshledal. K příslibu ubytování a finanční záruky žalovaný uvedl, že není ve věci správního vyhoštění relevantní, vztahuje se k zajištění žalobce. Správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států EU dvou let nepovažoval za nepřiměřené, s ohledem na § 15a zákona o pobytu cizinců nebylo možné stanovit územní rozsah tohoto omezení jinak, závěry správního orgánu I. považoval za správné. Zabýval se přiměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přihlédl k tomu, že žalobce udržoval protiprávní stav zcela vědomě po nezanedbatelnou dobu, což bylo zjištěno až namátkovou kontrolou policie, dále k tomu, že žalobce má veškeré vazby ve Vietnamu, čímž bude ulehčena jeho zpětná integrace, z ekonomického hlediska se sice bude jednat o zásah do života žalobce, jde však o zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. V posuzovaném případě bylo ve správním řízení náležitě zjištěno, že žalobce v období od 1. 2. 2022 do 1. 6. 2022 pobýval v České republice bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, do ČR přitom vstoupil již v době, kdy byl jeho pobyt na území členských států EU neoprávněný. Takto zjištěný skutkový stav žalobce nijak nepopírá.
22. Z hlediska posouzení přiměřenosti soud shledal, že oba správní orgány se ve správním řízení podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, přitom vyšly zejména z věcných údajů specifikovaných žalobcem při jeho výsledku, které se týkaly okolností jeho pobytu v České republice, jeho osobních, ekonomických, kulturních a dalších vazeb (které v České republice žalobce nenavázal), jeho zázemí a vazeb ve Vietnamu, kde žije celá jeho rodina, jeho zdravotního stavu a možných překážek vycestování. Všechny tyto skutečnosti správní orgány vzaly v potaz a v jejich světle hodnotily přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány tak zejména zvážily, že v České republice si žalobce v podstatě žádné vazby nevytvořil, nijak výrazně se zde neintegroval, přicestoval výlučně za prací, ve Vietnamu má manželku a dvě děti, ke kterým se v případě svého vyhoštění může vrátit, nesdělil žádnou konkrétní překážku, jež by mu ve vycestování bránila, uvedl, že v ČR ho drží pouze ekonomické důvody. Soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který má

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ve Vietnamu zázemí, naopak v ČR nebyly vazby žalobce shledány, případný ekonomický dopad návratu žalobce do země původu nelze v této souvislosti hodnotit jako nepřiměřený. K tomu soud pouze doplňuje, že žalobce je v produktivním věku, v dobrém zdravotním stavu, neuvedl žádné překážky, které by mu v případě jeho návratu bránily ve výdělečné činnosti ve Vietnamu. K této námitce žalobce přitom ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru způsobují, že přijaté opatření představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud k tomu poukazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince, zejména na rozsudek ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32 vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, když napadené rozhodnutí není s touto judikaturou v rozporu. Danou námitku tak nelze považovat za důvodnou.

23. Pokud jde o motivaci žalobce k opuštění Ukrajiny a k pobytu v České republice, uváděl žalobce v prvostupňovém řízení zcela jednoznačně a opakovaně, že do České republiky přicestoval výlučně za účelem výdělků, tedy, že jeho důvody byly čistě ekonomické, ani náznakem nezmínil jakékoli obavy týkající se politické situace na Ukrajině či nadcházejícího válečného konfliktu. Otázky kladené žalobci při podání vysvětlení dne 2. 6. 2022 pak soud nehodnotí jako zavádějící či příliš stručné, naopak soud shledal, že žalobce měl v rámci těchto otázek možnost uvést veškeré podstatné skutečnosti. Žalobce pak ani nespecifikoval, které konkrétní otázky považuje za kapciózní a z jakého důvodu. Dále soud konstatuje, že není úkolem správních orgánů, aby odpovědi žalobce jakkoli domýšlely či dokonce samy doplňovaly tvrzené důvody, pro které žalobce do České republiky přicestoval. S ohledem na všechny tyto okolnosti soud souhlasí se žalovaným, který vyšel ze spontánní výpovědi žalobce učiněné v prvostupňovém řízení, kde žalobce prezentoval jako důvod svého příchodu do ČR pouze úmysl vykonávat zde výdělečnou činnost, přičemž žalovaný dodatečnou argumentaci žalobce učiněnou v odvolání prostřednictvím právního zástupce ohledně obavy z válečného konfliktu na Ukrajině označil jako účelovou.
24. V žalobě se žalobce označil za válečného uprchlíka. Tato námitka je zcela nedůvodná. K tomu je třeba uvést, že žalobce přicestoval do České republiky dne 1. 2. 2022, přičemž k vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině došlo zcela náhle teprve dne 24. 2. 2022, což je všeobecně známou skutečností. V dalším lze odkázat na závěry soudu uvedené výše pod bodem 23. Pro úplnost soud poukazuje též na skutečnost, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu podaná dne 9. 6. 2022 byla Ministerstvem vnitra rozhodnutím č.j. OAM-100/LE-BA02-2022 zamítnuta dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jako zjevně nedůvodná (dle tohoto ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody).
25. Ani námitky žalobce týkající se nemožnosti vycestování z důvodu pandemie Covid 19 soud nepovažuje za důvodné. Stejně jako v případě výše uvedených námitek, žalobce při své spontánní výpovědi učiněné v prvostupňovém řízení žádné takové obtíže nezmínil, nijak netvrdil, že by se snažil z České republiky vycestovat, ba naopak uvedl, že kdyby nebyl kontrolován, dále by svůj neoprávněný pobyt prodlužoval, nechce se

vrátit do Vietnamu. Žalovaný se pak s touto odvolací námitkou dostatečným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž soud se s touto argumentací ztotožňuje a zcela na ni odkazuje.

26. Žalobce dále v žalobě uvedl, že možnost získání nového cestovního dokladu a opuštění území ČR mu ztěžovala okolnost, že nemluví českým jazykem, a tedy ke komunikaci s úřady musel využívat tlumočnicků a platit jim za jejich služby. Takové tvrzení však žalobce ve správním řízení neuvedl vůbec, naopak, jak již soud zmínil výše, žalobce v prvostupňovém řízení uvedl, že kdyby nebyl kontrolován, dále by svůj neoprávněný pobyt prodlužoval, nezmínil žádné kroky, které by činil k legalizaci svého pobytu či za účelem vycestování (tedy ani komunikaci s úřady), ba naopak výslovně tvrdil, že žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Nicméně, ani v případě, že by žalobce skutečně takovým problémům čelil, nic by to neměnilo na skutečnosti, že svým jednáním naplnil skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, pro které mu bylo správní vyhoštění uloženo. V daném správním řízení pak žalobce měl k dispozici soudního tlumočnicka z jazyka vietnamského.
27. Žalobce dále argumentoval tím, že je zde osoba, která je připravena za něj složit finanční záruku a poskytnout mu ubytování, čímž žalobce směřoval k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Tato opatření však nelze uložit místo správního vyhoštění, nejedná se o zákonné alternativy, ze kterých by měl správní orgán v případě naplnění některé ze skutkových podstat pro uložení správního vyhoštění na výběr; ve smyslu § 123b odst. 6 zákona o pobytu cizinců však lze takové opatření uložit pouze navíc v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je třeba zkoumat v rámci řízení o zajištění cizince (§ 124 zákona o pobytu cizinců), z hlediska správního vyhoštění však taková možnost dle zákonné úpravy není nijak relevantní. Daná námitka tak není důvodná.
28. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně a bez cestovního dokladu, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalovaný mohl žalobci uložit pouze povinnost opustit území.
29. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

30. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní individuální okolnosti, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice i ve Vietnamu, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly od délky neoprávněného pobytu na území a dále též od skutečnosti, že žalobce na území ČR vstoupil již v době svého neoprávněného pobytu na území smluvních států EU, kdy neoprávněně překročil vnější schengenskou hranici neznámo kde ve skrytu v nákladním prostoru v nákladním automobilu, ačkoliv si byl vědom, že může na území ČR pobývat pouze s platným oprávněním k pobytu, správní orgány dále poukázaly na sdělení žalobce, dle kterého tento neměl v úmyslu vycestovat, přičemž neoprávněný pobyt žalobce v ČR byl zjištěn vlastní činností Policie ČR. Vzhledem ke všem hodnoceným okolnostem správní orgány nepřiměřenost přijatého opatření, kdy žalobci nebyl umožněn vstup na dobu dvou let, neshledaly.
31. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, a na rozsudek ze dne 5. 5. 2020 č. j. 10 Azs 67/2020-32, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění dvou let za neoprávněný pobyt v délce sedmi měsíců, a dále též za pobyt bez cestovního dokladu, přičemž Nejvyšší správní soud zde uvedl: „NSS upozorňuje, že je zcela standardní, že i „tranzitující“ cizinci jsou vyhošťováni na delší dobu, např. na dobu 1 roku, a to na území ČR neoprávněně pobývali jen několik hodin (srov. např. rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 10 Azs 277/2019-51, bod 9). V tomto případě krajský soud zcela správně vysvětlil, že správní orgány stěžovateli uložily zákaz vstupu na území členských států EU po dobu 2 let, tedy v dolní polovině pětileté sazby (viz bod [9] shora), což je i dle NSS adekvátní ve vztahu ke skutkovým okolnostem této kauzy.“ V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. září 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.